

Feestrede start La Verna

Lieve mensen,

Ik heet jullie van harte welkom op deze, voor ons allen, héél bijzondere avond. Over haar dans zei Greet dit: "Mijn dans is zoals liefhebben, mijn hart danst zonder woorden, want het wil in stille oprechtheid samen met jullie liefde creëren."

Zo vraag ook ik dat de woorden, die hier worden uitgesproken, liefde zouden creëren.

Ik vraag en ik wens dat liefde het grote geschenk van deze avond mag worden.

Ik wens dat een kracht van warmte ons allen omringt, dat een flits van inzicht ons verder helpt, dat een stille kracht van troost en bemoediging ons van hieruit verder vergezelt op onze levensweg.

Ik wil jullie danken om jullie aanwezigheid. Elk van jullie is een lichtje, elk van jullie straalt energie uit, en het is maar door het samenkomen, door de bundeling van al deze energie, dat dit samenzijn, dat dit feest, mogelijk is.

Zonder jullie stond ik hier maar alleen. 't Zou niet hetzelfde zijn...

We zijn hier samen om een bijzondere reden, het vieren van een mooie en heuglijke gebeurtenis: het ontstaan van La Verna.

Hoe is La Verna ontstaan?

La Verna is ontstaan vanuit verbondenheid.

Ik denk dat het een oergevoel is van mensen zich verbonden te weten met andere mensen.

Graag illustreer ik dat met een kleine anekdote.

Toen mijn jongste dochter van haar oudere broer vernam dat Sinterklaas niet bestond en dat het eigenlijk mama en papa waren die achter de figuur van de Sint schuilgingen, barstte ze in tranen uit en zei: "Maar dat is niet eerlijk, want Sinterklaas moet er zijn voor iedereen, voor alle kinderen, ook voor de kinderen wiens mama en papa arm zijn."

Vanuit haar puur kindergevoel beseftte ze dat er iets of iemand moest zijn die goed was voor alle mensen, iets of iemand die alle mensen, zonder onderscheid, geschenken zou geven. En dat het heel verdrietig is als dat zo niet is. Haar verdriet was het besef dat het pure, zuivere, juiste aanvoelen geen realiteit was. Van de wereld van het onbevangen kind kwam ze terecht in een andere wereld, in een wereld waar geen rechtvaardigheid heerst, in een wereld waarin je je moet bewijzen, waar je niets zomaar ontvangt, waar je moet knokken om je bestaan, waar je moet presteren om geliefd te zijn, waar je steeds maar je best moet doen.

En toch... In elk van ons leeft nog dat verlangen van het kind. Vaak is dit verlangen verduisterd, niet meer zichtbaar, soms zelfs niet meer voelbaar. Vaak ligt er zoveel hardheid bovenop, door de druk die het leven op ons legt, dat we zelfs niet meer geloven dat dit verlangen er is of zelfs bestaansrecht heeft.

Je kan immers zeggen: "Ja maar, we moeten toch niet naïef zijn, dat gevoel of dat verlangen is toch iets voor kinderen?"

Dat denk ik dus niet. Het is er niet alleen voor kinderen. Het is er voor ons allemaal. Het diepe weten dat wij allemaal met elkaar verbonden zijn, dat als we iets goed doen voor een ander, we ook iets goed doen voor onszelf, dat als wij iets goed doen voor onszelf, we ook iets goed doen voor een ander, dat is het visioen dat wij met La Verna levend willen houden, dat is de waarheid waarnaar wij willen leven.

Als de wereld wordt geschaad, zoals we het bijvoorbeeld veertien dagen geleden meemaakten in Madrid, dan voelen wij zelf ook de pijn, dan kunnen we niet anders dan meevoelen. De miljoenen mensen die in de dagen daarna op straat kwamen, waren daar het levend bewijs van. Iedereen, gans de mensheid, wordt gekwetst op zo'n moment. Het is dan dat we terugkomen bij de essentie van ons bestaan.

Hetzelfde gebeurt in ons persoonlijk leven. Als we gekwetst worden ervaren we de grootste troost van hen die meelevend. Een tegenslag kan wel geduid worden, geanalyseerd, ontleed of verklaard, maar dat alles geeft zo weinig troost. Echte troost voel je als een ander met je mee-lijdt, als een ander aanvoelt wat je meemaakt.

Met La Verna willen we de verbondenheid die er tussen mensen is naar de voorgrond brengen. Want verbondenheid is er, je hoeft ze niet te maken, het is onze zijnsgrond, maar je moet ze wel van onder het stof durven halen, je kan de verbondenheid terug in het licht brengen.

Maar daarvoor hebben we bemoediging nodig van elkaar. La Verna is dan ook het samenkomen van energieën, is een bundeling van geesteskracht, of simpel gezegd, het is het samenkomen van mensen die iets van die verbondenheid aanvoelen, die de hunker naar een menswaardiger leven en wereld in zich dragen. La Verna, dat ben jij en dat ben ik. La Verna, dat zijn alle mensen die ervoor openstaan.

Wat betekent de naam La Verna? Wat houdt La Verna in?

La Verna is een berg in Italië, in Toscane, waar Franciscus vaak ging mediteren. Met de keuze van deze naam plaatsen we ons in de franciscaanse traditie, die vooral 'de nabije God' op de voorgrond plaatst. Franciscus was de man die in de ontmoeting met de gekwetste mens de aanwezigheid van God ervaarde. De ontmoeting en de omhelzing van een melaatse (de uitgestotene in die tijd) betekenden voor Franciscus een echte bekering. Franciscus was ook de man die het goede in iedere mens zag en aansprak. Ook dat spreekt ons aan.

La Verna is ook de berg waarop Franciscus, in een periode waarin hijzelf twijfelde aan zijn leven en aan zijn keuze en heel zwaarmoedig was, een engel (een serafijn) heeft ontmoet, die hem terug vertrouwen heeft geschonken.

Omwille van deze ontmoeting met de engel wordt de berg ook wel "de berg der engelen" genoemd. Ook dat spreekt ons natuurlijk aan. Want engelen zijn weer in. Ze zijn terug van weggeweest. Meer en meer worden we ons er weer van bewust dat we geleid worden, dat er positieve krachten zijn die ons bescherming geven als we erom vragen, als we ervoor open staan. "Je bent een engel," zeggen we wel eens. Dat wil dan zeggen dat die persoon op dat moment de juiste dingen zegt of de juiste dingen doet, waardoor het beste van onszelf weer wordt aangesproken.

Zo is dat ook in de geesteswereld. Als we ons verbinden met het hogere, met een kracht die ons leidt en die ons beschermt, dan krijgen we vaak inspiratie en weten we soms wat ons te doen staat in een moeilijke kwestie. Laten we maar proberen om een engel te zijn voor elkaar en laten we ook de stilte opzoeken om vanuit onze eigen innerlijke ruimte te luisteren naar wat engelen ons te vertellen hebben.

Er is ook de symbolische betekenis van de berg. Een berg is immers de verbinding tussen hemel en aarde. Een berg heeft een heel groot draagvlak, is stevig met de aarde verbonden, is als het ware uit de diepte van de aarde opgerezen. Ook wij hebben nood aan een diepe worteling, aan een groot draagvlak, aan een brede basis, om te kunnen oprijzen, om te kunnen groeien. Dat is als het ware de basisvoorwaarde. Daarom geloven we dat een gemeenschap noodzakelijk is als vertrekbasis van waaruit mensen kunnen opstaan en groeien. Een gemeenschap waar ze telkens opnieuw op kunnen terugvallen.

Een berg heeft ook een top, veel minder groot, veel minder breed, vaak slechts één punt. Maar wat een uitzicht! Van op de top zien we heel ver, zien we het hele gebied, zien we hoe dalen en toppen elkaar aflossen. Op een top voelen we ons ook altijd een beetje als een overwinnaar. We hebben de top gehaald. Er staat ook vaak een kruis als teken van triomf en kwetsbaarheid. Want een berg beklimmen kan immers ook gevaarlijk zijn. Soms moet je je er goed op voorbereiden.

Zo is het ook met het leven: de weg naar onze bestemming, naar datgene waartoe we geroepen zijn, is vaak moeilijk en kan gepaard gaan met veel hindernissen en met tegenstand. Dit kan veel angst en onzekerheid creëren. We hebben soms gidsen nodig op onze weg, gidsen die ons vertrouwen geven, die ons de weg wijzen, die ons de instrumenten geven waarmee we verder kunnen. Gidsen die we kunnen vertrouwen omdat ze de weg al eerder, al voor ons, deden. Gidsen die onze mogelijkheden kennen, maar ook onze beperkingen kennen en aanvaarden. Gidsen die over ons waken en ons tegelijk op tijd wakker maken.

Het leven is altijd onderweg zijn. Ieder op z'n eigen tempo, ieder op z'n eigen manier. Elk leven is uniek. Anders zouden we er niet zijn. Alleen al door onze geboorte ontvangen we het teken dat we hier iets te doen hebben.

Soms gebeurt het dat iemand de top van een berg bereikt. Het kan een flits zijn, een gebeuren (soms zelfs een traumatische gebeurtenis), een ontmoeting, een liefde, ... waardoor je de grootsheid, de oneindigheid en de eenheid van liefde kan ervaren.

Nadien kan het moeilijk zijn om terug naar het gewone leven te gaan. Het kan verleidelijk zijn om op die top te blijven staan: "Laten we hier drie tenten bouwen," verhaalt het evangelie. Dat wil zeggen: "Laten we daar blijven waar het goddelijke of waar liefde echt voelbaar is." Maar meestal moeten we de berg weer af, soms met grote tegenzin, soms zelfs radeloos. Waarom immers leren we de liefde kennen om dan terug terecht te komen in een wereld vol tegenstellingen? Heel dikwijls moeten we terug de wereld in, naar het dal, naar onze taken, naar het heel gewone leven met zijn irritaties en ontgoochelingen... Ogenscheinlijk is er niets veranderd. Maar het hart weet beter: het is opengegaan. Meestal gaat het opengaan van het hart gepaard met heel veel verdriet. Maar, hoe raar ook, doorleefd verdriet geneest een mens en kan de bodem worden waarop je kan groeien in kracht en dienstbaarheid. Kwetsbaarheid en kracht worden dan één, vallen dan samen.

Het logo dat we vandaag willen tonen, geeft de inspiratie weer, die de naam 'La Verna' oproept: de berg, de engelen, de vleugels die we krijgen, het dak boven ons hoofd als teken van een thuis. We zijn Paul De Becker, de man die het logo ontwierp, heel dankbaar.

Ik wil nog een andere onderliggende gedachte van La Verna belichten, namelijk **rond_ervaring en emoties**.

Het is heel typisch voor onze tijd dat wijsheid wordt geopenbaard via de ervaring. Voor veel mensen is het leven zelf dé grote leerschool. Daar is het te doen. De tijd is voorbij dat je een vol leven hebt door te beantwoorden aan wat van jou wordt verwacht. Het verlangen om vanuit je eigen innerlijke keuzes te maken is gewekt en kan ons niet meer ontnomen worden. Dat maakt deze tijd zo boeiend maar tegelijk ook zo moeilijk. Door veel mee te maken, door het leven te doorleven, word je immers met veel emoties geconfronteerd.

Het lijkt wel of in deze generatie mensen alle opgekropte emoties van generaties lang naar buiten komen. Dat is een hele boterham. Heel dikwijls kunnen we dit niet aan en hebben we de neiging op oude patronen terug te vallen. Heel vaak hebben mensen schuldgevoelens omdat ze voelen wat ze voelen.

Het is nu eenmaal zo dat in deze veranderende tijd veel licht begint te schijnen en dat dan tegelijk veel schaduw wordt opgeroepen. Dat maakt het allemaal heel verwarrend. Het is dan ook nodig dat er nieuwe denkkaders komen om deze ervaringen een plaats te geven en ze te zien in een groter verband. Ook daarin hebben we elkaar nodig.

La Verna wil een gemeenschap zijn waar mensen hun leven en hun ervaringen kunnen delen, waar ze mogen uitspreken waar ze mee bezig zijn, zonder angst te hebben dat ze beoordeeld zullen worden, waar eerlijkheid belangrijker is dan je moeten schikken naar het normale maatschappelijke verwachtingspatroon.

Welke concrete instrumenten we hiertoe aanreiken, lees je in ons tijdschrift.

Zo zijn er de maandelijkse vieringen waarin we het leven zoals het is willen vieren en waarin we het visioen dat we zullen thuiskomen levendig willen houden. Deze vieringen worden gevolgd door een broodmaaltijd. Hiermee willen we de christelijke symboliek van het delen van brood en wijn, als teken van het delen van elkaars leven, centraal stellen. De eerste viering is op Pasen.

In november zijn er de inspiratiedagen, waar we meer inzicht willen krijgen in de samenhang tussen de nieuwe tijd (new-age) en de christelijke inspiratie.

Je zal ook lezen dat er gelegenheden worden gecreëerd (workshops, cursussen) om dichter bij jezelf en bij je eigen bron te komen. Hiertoe zijn er veel ingangspoorten: stilte, beweging, creativiteit, het delen van ervaringen, kennis, ...

Ook het relationele komt aan bod. Want in veel van onze relaties schuilen zoveel frustratie en destructie, gevoelens die ontstaan door een gebrek aan kennis en acceptatie van jezelf en van de ander.

We gaan ervan uit dat inzicht in jezelf, in de ander en in het bestaan, als vanzelf leidt naar God. Maar ook omgekeerd geldt dat: wie vlucht voor zichzelf, vlucht ook voor God. Thomas Merton, een mysticus uit de vorige eeuw, zei: *“Hoe kan ik oprecht zijn als ik mijn innerlijk leven voortdurend verander om het in overeenstemming te brengen met wat anderen van mij verwachten? Anderen hebben geen recht om van mij te verlangen dat ik iets anders ben dan wat ik moet zijn in Gods ogen. Als ik alleen maar word zoals anderen mij denken, dan zal God tot mij moeten zeggen: Ik ken u niet.”*

Maar natuurlijk is het wel zo dat de weg naar je innerlijke, de weg naar de stilte, je ook met je duistere kanten confronteert, met je kwetsbaarheid, je woede, je verdriet. Het is dan ook niet te verwonderen dat veel mensen daarvan weglopen. Het is ook soms echt moeilijk en heel pijnlijk om je leven te overzien. De waarheid kan hard zijn. Om dit proces aan te gaan, is het nodig dat je liefde, steun en begrip krijgt van andere mensen.

Maatschappij en zingeving

Niet alleen in de persoonlijke levenssfeer, maar ook op maatschappelijk vlak zijn we aan nieuwe denkkaders toe. Ook daar willen we ruimte aan geven. De tijd is immers rijp om een sprong te maken in ons bewustzijn.

Het dogmatisch denken heeft ons gedurende een lange tijd begeleid en houvast gegeven. Het is duidelijk dat we nu aan verandering toe zijn. Want er zijn zoveel mensen die zich niet goed voelen. We worden er dagelijks mee geconfronteerd. Allerlei ziekten en stoornissen doen zich voor: eetstoornissen, depressie, burn-out, chronisch vermoeidheidssyndroom, ... Er zijn de zelfmoorden en er zijn nog meer mensen met zelfmoordgedachten. Er zijn al die mensen die niet meer weten of zich minstens vragen stellen over wat ze hier komen doen. Er zijn ook zoveel mensen met een diep gevoel van eenzaamheid. Er is zoveel twijfel en zoveel angst. Er zijn zoveel vragen, die we niet hardop durven stellen. Zoveel mensen dragen onuitgesproken leed met zich mee.

Het zijn vaak de meest gevoelige zielen die de eersten zijn, om ons duidelijk te maken dat er iets ten gronde moet veranderen. Het wordt tijd dat we onze ogen openen voor de kwetsbare mens. Misschien zijn zij die ziek zijn wel de gezonde denkers van deze tijd? Misschien zijn zij die de schaduw brengen ook wel de dragers van het licht? Met La Verna hopen we iets te kunnen doen voor wie met z'n eigen kwetsbaarheid geconfronteerd wordt. Hoe deze opvang concreet zal moeten gebeuren en met welke middelen moeten we nog verder uitzoeken. Het is wel mijn ervaring dat het heel

belangrijk is om mensen samen te brengen die gelijkaardige processen doorlopen. Ieder mensenleven is een spiegel voor de eigen ziel. Iedere echte ontmoeting is een kans op verrijking.

Het is duidelijk dat zingeving dé opdracht wordt voor deze tijd. We moeten onze ziel terugvinden, dit wil zeggen dat we weer verbinding moeten krijgen met het unieke van onszelf, van de ander, van de hele schepping en van wat ons overstijgt. En de ziel openbaart zich via onze ervaring.

Zonder een zingevend verband, zonder spiritualiteit, loopt een mens tegen zichzelf aan, en loopt hij uiteindelijk dood. Psychologie kan zeker iets duidelijk maken, en is nodig om het innerlijke te begrijpen, om inzicht te krijgen in de eigen emotionele blokkades en in de relationele wetmatigheden. Maar zonder zingevend kader kan de psychologie de mens niet genezen. Net zoals religie zonder psychologische kennis ook niet toereikend is.

Ook op macrovlak zijn we aan verandering toe. In het bedrijfsleven, in de politiek, in het onderwijs, in de gezondheidszorg, in de rechtspleging en in de kerk zullen mensen moeten opstaan die verfrissend, vernieuwend en gedurfd kunnen denken. De ethiek die bestond uit voorschriften over wat een mens wel en niet mag doen, en daardoor veel schuld induceert, zal plaats moeten maken voor een ethiek die recht doet aan het leven, die daardoor veel meer tijd vergt, en die erin zal bestaan mensen aan te moedigen om binnen te treden in een bewustzijnsfase waarin hij aan den lijve ervaart dat hij één is met de anderen, met de wereld en met God.

Hoe wij met La Verna dit alles vorm moeten geven en met welke middelen we dat zullen doen, dat zal de grote uitdaging worden. In ieder geval dromen we van een huis, van een thuis, van waaruit we deze idealen vorm kunnen geven. We zullen de solidariteit van velen nodig hebben, ook financieel. De mentaliteit, waarbij elke mens maar moet instaan voor zijn eigen zingeving en daar moet voor betalen, komt niet tegemoet aan onze grondinspiratie. Zingeving en spiritualiteit zijn geen luxeproducten, het zijn niet enkel toegevoegde waarden, ze vormen de basis van een menswaardige samenleving.

Vandaag is het feest.

Ik ben heel gelukkig dat we hier vanavond met zoveel aanwezig zijn. Ik ben heel blij met jullie komst. Voor mijzelf is het heel belangrijk dat ik kan leven en spreken naar mijn hoogste overtuiging. Dat is misschien wel het grootste geschenk voor een mens. Ook al weet ik dat het leven nooit de afspiegeling kan zijn van deze overtuiging, van dit ideaal, omdat we vanuit ons menszijn steeds op onze beperkingen botsen. Dat is ook de pijn die wij allen met ons meedragen: de kloof die er is tussen de mens die we zouden willen zijn en de mens die we zijn.

Het is een grote vreugde geweest om mensen te ontmoeten op de weg en te voelen dat je dezelfde of gelijkaardige dromen deelt. Eén van de medebestuurders, Mieke, stuurde mij een hele tijd terug het volgende sms-je: "Als een mens alleen droomt, blijft het een droom. Als mensen samen dromen, is de werkelijkheid begonnen." Daarom is dit feest een echt geschenk, een uiting van een gezamenlijke droom.

Het is ook een vreugde om te merken hoe iedereen deze droom op een eigen manier vorm geeft. Want er is niet één vorm, er zijn zoveel vormen als er mensen zijn. Iedereen kan een steentje bijdragen aan de droom. En of dit dan een minuscuul steentje is of een hele grote, het doet er niet toe. Het komt erop aan dat je ruimte geeft aan wat in je leeft en dat je daar probeert vorm aan te geven.

Ook voor de realisatie van dit feest en voor de start van La Verna hebben heel veel mensen hun steentje bijgedragen. Elke steen heeft zijn waarde en om elke steen zijn we dankbaar. Als teken van onze dankbaarheid heeft Filiep een wierookhouder gemaakt met het logo van La Verna erop. We

geven jullie dit kleine geschenk heel graag mee als tastbare herinnering aan deze avond, aan ons samenzijn en aan onze droom. En we voegen er ook een wierookstokje aan toe. In de tekst die Filiep maakte voor het tijdschrift staat: "Wierook cadeau doen zegt: je bent een aangename mens, een weldaad voor mij. Laat je leven dan ook zijn als een aangename geur, een vreugde voor allen die met jou te maken krijgen." Dat wensen wij, als bestuur, aan elk van jullie toe.

Wij wensen jullie nog een heel fijne avond, deugddoende ontmoetingen, smakelijk eten en nog veel dansplezier.

Kristin Vanschoubroek
Zaterdag 27 maart 2004